

บทกวีไร้ชื่อ โดย ปาริชาติ รักตะบุตร สำนักงานศาลปกครอง

คนที่รู้จักตนเอง

การเรียนรู้ของ “มนุษย์” ไม่มีที่สิ้นสุด
เหตุการณ์ที่ผ่านไปแต่ละวัน
คือ...บทเรียนที่ควรค่า...แก่การคิดคำนึง
ให้หนักถึง...ความบกพร่อง
แล้วแต่เติม...ให้สมบูรณ์ในวันต่อไป
ชีวิต...ไม่ได้ยืนยาวอย่างที่คิด
อย่ายึดติดกับ...วัตถุที่มองเห็น
ควรรำลึกถึง...สิ่ง...ที่ควรเป็น
เช่น...คนที่รู้จักตนเอง...

27 มิ.ย. 30

การก้าวพลาด...สักก้าวหนึ่ง
แม้ปวดร้าว...ทดท้อ
ก็เชื่อว่า...ทุกอย่างจะสิ้นสุด
คงมิได้...หยุดเพียงแค่นี้
ขอให้เพียง...ความทรงจำเก่าๆ
ที่ย้อนกลับ..คืนมา
ขอให้กาลเวลาเป็นเครื่องพิสูจน์
เพื่อทลายทำ...ความสามารถ...อีกซักหน

29 ก.ค. 30

แต่ละวัน...ที่ผ่านไป

แต่ละสิ่งที่..กระทำ
ก็คิดแล้วว่า...ได้ทำดีที่สุด
แม้จะมี...ข้อบกพร่อง
มีคนตำหนิ...ติเตียน
ก็ควรจดจำ...เพื่อว่า
จะได้ปรับปรุง...ให้ดีขึ้นในวันต่อไป

29 ก.ค.30

การหลอกตัวเอง...ไม่ใช่การกระทำที่ไม่ดี
ถ้าหลอกเพื่อ...ให้มีความพยายาม
หลอกเพื่อให้...มีกำลังใจ
หลอกเพื่อเป็น...บันไดสู่ความสำเร็จ
โกหก...หลอกลงต่อไปเถอะนะ
ถ้าไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน
ไม่ได้ทำให้ใครปวดเจ็บ
เพราะเพียงแค่อยากจะเก็บ
ความรู้สึกภูมิใจเล็กๆ
เมื่อได้คิด...ได้ฝัน...ก็เท่านั้นเอง

13 ส.ค. 30

ชีวิต...คือ...กระจกเงา

ชีวิตคือกระจกเงาที่สะท้อน...อึดตา...ของมนุษย์
คราใดที่สมหวัง...เงานั้นจะชัดเจนแจ่มใส
แฝงไปด้วยรอยยิ้มแห่งความปลื้มปิติ
ครั้นเหตุการณ์...ผันแปร...เปลี่ยนแปลง
เมื่อความทุกข์มากล้ำกราย
กระจกเงา...จะสะท้อนแต่ภาพแห่งความหมองเศร้า
และมีเพียงเงาอันเรือนลาง
เมื่อกาลเวลา...ผันผ่าน... ชีวิตที่ผ่านทั้งสุขและทุกข์
กระจกเงาบานใหญ่...บานเดิม
ไม่มีแม้ภาพในอดีต
ไม่มีภาพปัจจุบัน...
มีเพียงกระจกสีเหลี่ยม...แต่ไร้เงาให้สะท้อน

24 ก.ย. 30

ครองตัวโดดเดี่ยว...ในลำนน้ำ...ไพรพริก
นั่งตรึงตรองถึงสิ่งที่ผ่านมา
ภาวนายืดพุทโธ...เป็นที่ตั้ง
เอาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า...เป็นแนวทางปฏิบัติ
เจริญรอยตามพระพุทธรองค์
มีความวิเวกเป็นเพื่อน มีความสงบเป็นที่พึ่ง
เกิดความสงบในจิต เกิดนิมิตในใจ
น้ำตาไหลพรากด้วยความปิติ
ธรรมะเข้าถึงภายใน สงบใจ...สุขเย็น
ค้นพบสัจธรรม
พิจารณาถึง..อนิจจัง...ทุกขัง...อนัตตา
ประจักษ์แจ้งในจริงแท้
สุขได้ในห้วง...
เท่ากับความสงบในจิต...ไม่มี

5 พ.ค. 30

คนที่ขาด...กำลังใจ...ก็เหมือนเรือที่ไร้เสากระโดง
ที่แล่นไปในทะเลกว้าง...
ปล่อยให้ความคิดล่องลอยไป
ท่ามกลางความเว้งว้าง
ปล่อยให้ใจให้หมุนคว้าง...ไปกับคลื่นลม
เมื่อใดเรือจะจม...ไม่มีใครรู้
คงมีเพียงเจ้าของเรือที่ไร้กระโดง
และคนที่ไร้กำลังใจเท่านั้น...ที่จะบอกได้

19 ม.ค. 31

ใจเรามันก็เท่านี้

เท่าที่...มือจะกำ...เข้าหากันได้
เป็นเพียงก้อนเนื้อเล็กๆ
ที่เดินไปตามจังหวะของชีวิต
ใครคือผู้ลิขิต
คือ...ผู้ขีดเส้น...ให้เราก้าวเดินไป
เราทำอะไร...ที่ไหน.
ดีหรือชั่ว..ใครรู้บ้าง
แม้ใจเป็นเพียงก้อนเนื้อเล็กๆ...ที่ซ่อนอยู่ภายใน
ทำอะไร...ไม่มีใครรู้...ไม่มีใครเห็น
แต่สิ่งควรเป็น
คือ...ควรละอายแก่ใจ...ตนเอง

15 ก.พ. 31